

76
הרבני
אמרי

מכתב קריאה ב' (ב')

מכתב קריאה ב' - ה' כן מצינו בספר מלחמת ישראל על פסוקים

תנא - שינוי בברייתא, נאמר בפסוק (ס) את יהוה בסודותי, ופירוש הפסוק הוא, ששני מצורעים היו, השני והשנין קה"קין בסוף סוכה וישראל במדבריה, פי הוון קא קלפי ישראל - כאשר בני ישראל עמדו לעבור בנהל ארנון שהיו בעמק עמוק בין שני הרים גבוהים, והדרך עברה בתוך הנהל שבין ההרים, אתו אמרתי (באו האמוריים)

עברי קה"קין וקריאתא - עשו לצעמם מצותה בצירי ההרים שביניהם עברו נחלי ארנון, ופשו קה"קין - ונחבאו בהם, אמרו, פי קלפי ישראל קה"קין וקלפינו - כאשר יעברו כאן בני ישראל נהרגו אותם, ולא הוון קלפי - אלא שהאמוריים לא ידעו קה"קין העדות קה"קין קה"קין קה"קין - היה עובר לפני בני ישראל, וקנה קה"קין קה"קין קה"קין - והיה משפיל את ההרים מפניהם, ועל ידי כך היו מתפשטים זה לצד זה עד שנעשים למישור, ואף כאן, קה"קין קה"קין (שכא) קה"קין העדות, השפיל את אותם ההרים שהאמוריים נחבאו בהם, והתפשטו זה לצד זה עד דאדבקו קה"קין קה"קין קה"קין - שנדבקו ההרים זה לזה, וקלפינו - והרגו את האמוריים שנחבאו שם, ונחת קה"קין - ורמס יד קה"קין קה"קין. פי אתו (כאשר באו) את וקלפי לאחר שעברו בני ישראל, והזווה ההרים למקומם, הוון קה"קין קה"קין קה"קין - ראו דם יוצא מבין ההרים, והבינו שנעשה להם נס, אתו אמרתי קה"קין (באו ואמרו להם) קה"קין קה"קין קה"קין להם נס זה, וקלפי ישראל שיקרה על כך. מסיימת הגמרא, קה"קין קה"קין - זהו שכתוב בפסוק (כמנצח לו עו) וקלפי (ושפך) הקה"קין שנשפך לשם דם האמוריים שנחבאו שם, אשר נקנה - ההר שבעבר האחד של העמק נטה והתפשט לעבר ההר שכנגדו שהיה קה"קין קה"קין - לצד ארץ מואב ששמה יערי, וקלפי (ונשפך) קה"קין קה"קין.

שנכרתה ממלכת האליל מחסנה, ועומדת היא להכרת אליל מפני אורי ישראל וקדושו שמסיני בא' אמנם במטמוניות נטמנו מוקשים ודיעות רעות של יצאו עוד אל הפועל בדורות ההם, ועתידין הם לצאון בהמשך הזמן, להתנשא להפך תורה ולבטל מעוונות של ישראל, והמה עומדים כדמות הרים המעכביני כניסת הארץ, כלומר תכלית ביאת ישראל לארץ להיות לאור עולם ע"י תורה"ק, ובחוק ההרים העיכובים הגדולים כיצד"ר שנדמה להר"ה יפנו מוקשים, כדי שכשישראל יהיו צריכים לעבור גם אלה החקופות שאלו הדיעות והרוחות החדשות יצאו ממחבואיהן, יתנשאו הנה חלילה לקעקע ביצתן של ישראל, אמנם ארון האלקים תורה"ק הסגורה, שבאוצר"ה חכמתה כבר הוכנו כלי קרב גם לכל הדיעות היותר מסוכנות וכל הרוחות הסוערות האפשריות לצאת אל הפועל גם בדור אחרון שכאחרונים, כארון הברית¹⁰ דהוי ממין טורי מקמייתו דישראל, להיות העקב למשור¹¹, ובהישרת ההרים ע"פ הדרכת התורה, ממילא העמים המתנשאים ברוחם כי עו להתנגד לקדושתן של ישראל ותעודת התורה ולימודיה יתבטלו וימחו. ועל הגבול כבר נראה שנמחו מן העולם, כי אנו נמצא הכל ישר לפנינו, אין שטן ואין פגע רע¹², וכל הדיעות הרעות שעמים רבים ילכו על ידן בחשיכה, הנה מחויות לגמרי מפני הוד קדושת הלימודים הנשגבים והמוסרים הקדושים שהרגילתנו אליהם התורה"ק, המתחברת עם קדושתם של ישראל.

והנה כלל ישראל הירודע בידיעה ברורה וקבלה אמיתית את האמת הברורה שבתורה"ק, הלא לא ירגיש כלל בכל הנשגבות שעשתה תורה"ק ע"י כחה האלהי, למחות בשטף עזה על גבולה את כל שוטני המסתתרים, כי הלא לא ירגישו כלל כי ישנם דברים מחננדים שיפולים להזיק לתורה"ק וכל מגמתנו בכלל. אמנם הלא נמצאו מצורעים, הנדחים מתוך למחנה¹³ ובסוף מחנה ישראל ילכו, והמה יסתכלו בכל דרכי

כל המאורעות שאירעו

את אבותינו הם פנינו למחנה הוד המדבר הי' הנושא שקיפל בתקופה קצרה את כל המאורעות שיהיו סימן וזכר עולם לדורות שיהיו באין דוגמתם במצבן הכללי של ישראל ותורתו, וכאשר תכלית הדברים מכל פעולתן של ישראל ומציאותן באה מכח התורה, ע"כ בא זכרון מלחמות ד' מצורף אל התורה בכניסתם לארץ, מחובר ברמז נצחי אל כל מה שיבא לכלל ישראל בכח תורת ד' אשר עמנו, ע"כ יחסו תו"ל² מלחמות ד' דפסוק זה גם על מלחמתה של תורה, ועל גבול כניסת הארץ, שהוא נחל ארנון, שמה יתגלה כל הכח של הדברים המתנשאים להלחם בישראל ותורתו בכל דור, והנה הצרים הגלויים הלא נפלו לפני ד' ולפני מחנה³, וכשם שנפלו הצרים הגשמיים העמים עובדי האלילים, כן נפלו ג"כ דיעותיהם הרעות, וכהמס דוגג מפני אש⁴ נמוגו מפני ארון כל הארץ⁵, עד

העמים ויכללו את רוחם. והנה ההתנגדות תבא מצד
החדשות השכליות בחקירה הכללית, שהיא נטפלת
אל האמת כערך א"ת מאמ"ת, ש"אח" היא הוראת
נטפל, "את הטפל לבשרו"¹⁴, והאמת היא עצמית
וקיימת, והעוסק בדברים הנטפלים הוא מחוץ למחנה
ישראל, אבל מצב צרעתו יחייבהו להיות מחוץ
למחנה, כן נמצאים אותם שאבדו סגולה התמימות
ונתנו מחוץ למחנה, והכירו את הכוחות המתנגדים
הנצפנים. והכת השני בא מרוח התאוה ואהבת החיים
שהתחדש בציורים חדשים כאילו יחפוץ בלע את
נחלת ד'¹⁵. זהו "והב" מגורח אהבה, כדרשנו חז"ל¹⁶
ג"כ "והב בסופה" — אהבה בסופה. והמספר הוא
ג"כ כאהב"ה, אלא שאהבה מסודרת לא תקדים את
הראוי לאחר וכל דבר יבא בעתו. אבל האהבה
המבוהלת¹⁷ תקדים סוף האהבה בתחילתה ותאכל
פגה¹⁸, ותחת אהבה תקדים סוף האהבה אל ראשה
לא' יהי' וה"ב, והוא משל נמרץ אל מציאות חופש
החיים של פריקות עול וחפץ חיי שעה שיתגבר
באחרית הימים, באין פנות לחיי עולם ומשגים רמים
ותכלית נצחית ונשגבה. וגם המצורע הזה הנדחה
מתוך המחנה רק הוא יכול להכיר את צד הסכנה
שנמצא ברוח זה לתוה"ק ולכלל ישראל, וע"י אותן
ההולכים בסוף המחנה, יתודע לישראל (את) הסכנה
שהיתה צפונה על הגבול, לולא שהארון בסגולתו
העליונה השוה טוריא ונמסו כל המכשילים מאור ד',
"למען תמחץ רגלך בדם, לשון כלביך מאויבים
מגהו. ראו הליכותיך אלהים, הליכות אלי, מלכי
בקדש"¹⁹. ובאמת התקירה הכוללת והמקפת שהיא
מכוונת להוראת א"ת שהיא טפילה, וכוללת הראשית
והאחרית בסקירתה, אמנם יחסר לה התוך המבריק²⁰
את הכל "תתן אמת ליעקב"²¹. ובמ"ם סתומה
ופתוחה, מאמר פתוח וסתום²², תודע כללות התורה
שנקראת דרך להוביל אל התכלית מראשית עד
אחרית, ושקר אין לו גלים²³ לענת בדרך הארוכה,
ורק בעיני יספור והנה רבו ההגינות מראשית ועד

אחרית. אבל "דליו שוקים מססח"²⁴. וכשיתחברו
שאיפת תדרישת התחקרים עם אהבת החיים הכלתי
מסודרת, או תמצא האנושיות עצמה נדחקת באין
דרך לפנות, ורק ע"י אור ד' שבתורה תמצא מנוס
ומפלט. וכח התורה ידביק אלה ההרים יחדיו,
והשונאים הצפונים ימסו ודמיהם (ש) יללו כנחל ארזון
העומד על הגבול. כי כהיות הרוח כבר נכנסת לפני
ולפנים בעומק התורה והעבודה לא תרגיש בכל אלה
הרעות שיש להן מציאות. רק על הגבול יתראו ע"י
המצורעים שהם בסוף מחנה ישראל, ותראה ע"י
גבורתה של תורה ועזוה, כאמור בנסע הארון "קומה
ד' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך"²⁵ הנסתרים
והגלויים. ע"כ יאמרו ישראל שירה על הבאר, שכולל
ג"כ באר החכמה והתורה, שמתגלגלת עם ישראל
ממסע למסע להראות להם צפונותי. וכאשר הדבר
נוגע לנצחיות כלל עם ד' ופעולתם בעולם לכלל
האנושיות ולעצמם, ע"כ מעשה אבות סימן לבנים¹,
והשונאים הצפונים גטמנו בין ההרים שעל הגבול,
ונמחו ע"י ארון ד'. וע"י המצורעים שהכירו יד ד'
בהיותם בסוף מחנה ישראל, אמרו ישראל שירה.
וכודאי המצורעין הללו שעל ידם נתגלגלה זכות²⁶
השירה כדאים הם שירפאו ע"י הנחל היוצא מבית
קה"ק²⁷, שיהי' לחטאת ולנדה²⁸. וכבר נרמז ענין
הצרעת, בעת הבוסר שלא נגמרו הדיעות להבין
ערכם הנשגב של ישראל, בארון הנביאים²⁹ ב"הבא
נא ירך בחיקך"³⁰, שאמר "והן לא יאמינו"³¹, ואצל
מרים הנביאה בעת דברה על אחיה לאמר "הרק אך
במשה"³². ומצורעים כאלה הנפגעים מדיעות זומות
לאלו, המה בסוף מחנה ישראל ישכנו, ומשם ירגישו
את כל הרעות והצפונות שע"י רוח הזמן (הי' מוכן)

[היו מוכנים] לבא להשחית ולאבד. אמנם ארון ד'
השוה החיים, וכל הרשעה כעשן כלתה³³, ונמסו
הרים מדמם³⁴. "קול דינה וישועה באהלי צדיקים,
ימין ד' עושה חיל"³⁵.